

DOM IN SVET

LETNIK 40

V LJUBLJANI, 15. FEBRUARJA 1927

ŠTEVILKA 2

Ivana Kobilca: Portretna študija (1889/90)

Večnost Narte Velikonja

1.

Sedeli smo v Zemunu na obali. Restavracija je bila polna ljudi. Belgrajski izletniki so se trli na verandi, črno oblečene natakaričice s pudranimi lici in rdeče barvanimi ustnicami so švigale od mize do mize, do točilnice in nazaj. Vroče poletno solnce je obsevalo Donavo v svinčenobronasti kopreni in silni val je nemoteno in neutrudno drsel po strugi. Nekajkrat je preko nje preletela štokrlja in otroci na obali so veselo vzklikali:

»Deconoša, deconoša!«

Po mostovžu v pristanišču so neprestano prihajali in odhajali ljudje. Zbor ruskih

beguncev je drgnil ob balalajke in razgreti glasovi gostov so hripavo vlekli za njim pesem o Volgi.

Naša družba je bila obmolknila. Bili smo na zemunskem stolpu, nas trojica: Milica, Vaničije in jaz smo hodili skupaj, Ljubica in Krasoje pa sta prišla za nami čudno vznemirjena. Ljubičine oči so se vlažno-zelenkasto blestele in zamišljeno strmele čez valove proti Belgradu.

Milica je bila pravkar nehala pripovedovati o neki znanki, ki je dolgo skrbela za svojega zaročenca, da, celo darila mu je pošiljala in nogavice — in jo je nazadnje zapustil.

»Tako, zdaj povejte,« se je nenadoma in s krčevito muko obrnila k meni Ljubica. »Tako, zdaj povejte —,« beseda ji je za hip zastala, nato je pokazala na Ruse, »povejte meni, ali je vredno, da se Milica žalosti radi tuje ženske. Kaj je njej mari vse to! Oni svoje zaročenke maral ni —« je stisnila s prikritim gnevom ter blisknila s pogledom — »pa mu je celo krpala nogavice, pravi, ter mu pošiljala darila. Prav zato ga je izgubila! Glejte, ali mislite, da ona visoka Rusinja tamle misli na njegove nogavice!« je kakor v besni nenadni blaznosti dvignila glas.

Vaničije in jaz sva se prestrašila njenih glasnih besedi. Ljudje okoli nas so postali pozorni ter se dvigali s sedežev. Tudi pšeničnolasi Rus ob visoki dami se je dvignil ter ozrl proti nam. Milica je vsa prebledela in strmela v prijateljico, Krasoje si je v čudni zadregi, ves zaripel v obraz, grizel ustnice.

»Prav radi tega, praviš?« se je zgrozila Milica. »In če stokrat trdiš,« je planila nenadoma v jok, »to ni res, to ni res! Oni tega ni vedel, da je nogavice nalašč zanj sama pletla in jaz — — Kaj ti veš, kaj ti razumeš! Saj ta čuvstva niso, da bi jih rešetal, ta čuvstva niso, da bi jih razumeli, to so utrinki večnosti za večnost!«

»Njega vprašaj,« je s stisnjenimi ustnicami pokazala na Krasoja, ki mu je igral obraz v neizrečeni razburjenosti in jezi. »Njega